

KOLLÁR ÁRPÁD

Lapalji jegyzet egy Maurits-képhez

*Ha szúnyog lennék, téli szúnyog,
lépcsőházi félhomályban,
huzat cibálta testem gúnyos
emléke lenne a nyárnak.*

*A hideg napok mohikánja,
ki éhezik, ha jóllakott,
ki mást se akar, csak a mára
foldozni még a holnapot.*

*Kitolni tavaszig a játszmát,
elodázni vereséget,
amíg a vér zenéje átjár:
csörömpölő véredények.*

*Ha szúnyog, az utolsó példány –
míg le nem hull, lesi a prédát.*

Anyegin a tetőtérben

*Megposhad ez a téli napja is.
Levet ereszt, akár a zöldülő
hús, nyers, fénylő latyakot.*

*Ki kell húznia ma is valahogy,
éberén, szinte mozdulatlanul,
míg a hold felzabálja a napot.*

*Akad a tévében majd meccs,
vagy film a reklámok között,
túrhető, de mindegy is milyen,
ha a szembogár nem köröz.*

*Követni a fény útját a falon,
nem gondolni közben semmire,
fixálni egy ponton a plafont –
míg magába visszahull a tekintet.*

Muníció

*betárazok. havi egy vers,
se több, se kevesebb.
havonta egyszer, ahogy akarod.
kiporciózva eléd tálalom
szájában citrommal a múzsát.
alaposan kiéheztetek addig,
hogy kívánd, remegj utána.
tisztítókúra ez, alapos beöntés.
betárazom a verset és várok.
várom, hogy megjelenj
e lucullusi lakomán.
hogy eljátszogass szavaimmal.
hogy ígekötőimmal megkötözz.
hogy elcsócsáld a feltálat anyagot.
semmiért egészen. a tiéd.
havonta, kopogtatás nélkül.
de jól gondold meg,
kurvára nem esne jól,
ha azután sokáig elkerülnél.*

Tetőtéri elégia

*ne rendezd át többet a lakást,
maradjon minden a régiben.
a délután fagygyús homályát
ne bolygassa semmi változás.*

*legyen rezervátum ez a hely,
hol lassan rohadnak napjaink.
kisváros, miben körbeér a hír.*

*ne rakd odébb az asztalt, ne töröld
fel a padlót. had rétegződjön ránk
a por tapasztalata. meg se mozdulj,*

*zárjon magába itt az esték húsa,
mint egy faragott, etruszk szarkofág
– öntelten és feloldhatatlanul.*

